

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **T. T. V., nar. X**
státní příslušností X
zastoupený Mgr. Enesem Zaimovićem, advokátem,
se sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1, č.ev. ČAK 21 906

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2025, č.j. KRPA-302701-10/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 25. 9. 2025, č.j. KRPA-302701-10/ČJ-2025-000022-ZZC, se zrušuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 280 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Enese Zaimoviće, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou došlou Městskému soudu v Praze dne 9. 10. 2025, se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2025, č.j. KRPA-302701-10/ČJ-2025-000022-ZZC (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně obecně namítal porušení § 2 odst. 1, 2 a 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále ust. § 123b odst. 1 a § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
3. Dále uvedl, že mu bylo rozhodnutím žalované ze dne 29. 4. 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, uloženo správní vyhoštění, přestože pobývá na území České republiky legálně na základě platného víza nad 90 dnů. Žalovaná si o této skutečnosti podle žalobce nezjistila žádné informace a žalobcův pobyt považovala mylně za nelegální.
4. Žalobce rozvedl, že mu byla nepravomocně zamítnuta žádost o zaměstnaneckou kartu. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti však bylo k jeho odvolání zrušeno a věci vrácena správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, což znamená, že se na území České republiky zdržuje oprávněně, neboť je stále aktivní řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty a on celou dobu aktivně činí kroky směřující k převzetí zaměstnanecké karty. Není tedy podle žalobce pravdivé tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, že chování žalobce na území České republiky svědčí o jeho lhostejnosti k otázce jeho pobytu, neboť zákonná lhůta k dobrovolnému vycestování uplynula již X.
5. Žalobce namítal také, že rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené, protože žalovaná mohla využít mírnější opatření než omezení jeho osobní svobody, které představuje zásah do jeho základních práv a svobod. Podle žalobce měla žalovaná využít zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a), b), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců a jejich nevyužití odůvodnila toliko obecně. Pokud žalovaná poukazovala na údajné porušení právních předpisů a absenci zázemí žalobce, nespecifikovala podle žalobce, jaké konkrétní okolnosti ji k těmto závěrům vedly ani proč by tyto skutečnosti znemožňovaly uložení mírnějších opatření.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že výstižně shrnula podstatné skutečnosti skutkového stavu a označila, které listinné důkazní prostředky správní orgán opravňuje vydat napadené rozhodnutí. Žalobci bylo prokázáno, že tento pobýval na území České republiky v rozporu se zákonem, když nerespektoval povinnosti mu uložené vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění.
7. Žalovaná poukázala na to, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění měl žalobce povinnost vycestovat do 27. 5. 2025, což neučinil a od 28. 5. 2025 tedy pobýval na území České republiky neoprávněně, když si proti rozhodnutí o správním vyhoštění nepodal žádný opravný prostředek.
8. Žalovaná byla rovněž toho názoru, že žalobcovo vízum k převzetí zaměstnanecké karty vypršelo dne 16. 10. 2024 a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým argumentuje žalobce, nemohlo pobyt žalobce legalizovat.

9. Žalovaná dále uvedla, že v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 7 jasně a dostatečně vymezila, proč právě v případě žalobce nepřistoupila k možnosti užití mírnějších opatření. Volba mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a že neexistuje důvodná obava, že se případnému výkonu správního vyhoštění nebude vyhýbat. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii, dospěla žalovaná k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohla namísto zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Žalobce podle žalované neoprávněně setrval na území České republiky, ačkoli si musel být vědom skutečnosti, že měl povinnost z území vycestovat a že v případě nesplnění této povinnosti proti němu budou přijata opatření směřující k jeho nucenému vycestování.
10. Žalovaná dále poukázala na to, že v případě žalobce absentovala především objektivní složka možnosti uložení zvláštního opatření v podobě neexistence důvodné obavy z vyhýbání se případnému výkonu správního vyhoštění, protože bylo uloženo mírnějších opatření v podstatě vyloučeno. Žalovaná podle svého mínění jasně vyjádřila, z jakých důvodů uloženo mírnějších opatření považuje nejen za nemožné (subjektivní složka), ale rovněž za neúčelné (objektivní složka).
11. Žalovaná tedy s ohledem na shora uvedené navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou ohledně napadeného rozhodnutí vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
13. Dne 24. 9. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, které předložil cestovní doklad č. X vydaný X. Lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky bylo rovněž zjištěno, že žalobce je veden v evidenci systému SIS jako příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navracení. Bylo též zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 29. dubna 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Na základě těchto zjištění byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.
14. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 29. dubna 2025, č.j. KRPA-82204/ČJ-2025-000022-SV, se podává, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na dobu 12 měsíců. Tímto rozhodnutím mu byla rovněž stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
15. Z kopie cestovního dokladu žalobce vydaného X se podává na jeho straně 12 vyznačené vízum vydané Českou republikou na 60 dní s platností od X do X.
16. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce za přítomnosti tlumočnicka jazyka X, kterému plně rozuměl, uvedl dne 25. 9. 2025 mimo jiné, že si není vědom rozhodnutí o správním vyhoštění. Přicestoval na základě víza dne X a od té doby pobývá na území České republiky nepřetržitě. Bydlí v X s přítelkyní, ale přesnou adresu nezná. Zařizoval si zde pobyt, ale ten nedostala. Proto s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ale neví, jak to dopadlo.

Nechal se zastupovat právníkem, který se zde byl informovat, ale nedostal žádnou odpověď. Na území České republiky má jen přítelkyni, jinak je celá rodina ve X. Je svobodný a bezdětný. K možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl není schopen složit žádnou finanční záruku ani zde není žádná osoba, která by za něj mohla cokoli nabídnout. V České republice rovněž není nikde kontaktní. Finanční prostředky na vycestování nemá. Když bude muset, vycestuje dobrovolně. Na území České republiky nemá žádné vazby. V zemi původu mu nic nehrozí. Je to pro něj bezpečná země.

17. Dne 25. září 2025 poté vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Jsa vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. ledna 2026, č.j. 2 Azs 255/2025-27 (dále jen „rozsudek NSS“), kterým byl zrušen předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2025, č.j. 20 A 47/2025-45, v projednávané věci, vycházel přitom nejen ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ale přihlédl i k nově nastalým skutečnostem.
19. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterými je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
20. Zdejší soud rozhodl po projednání věci, ke kterému nařídil jednání s ohledem na pokyny Nejvyššího správního soudu k provedení listinných důkazů, konkrétně rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 4. 2025, č.j. MV-40865-4/SO-2025 (dále jen „rozhodnutí Komise“) a rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 10. 2025, č.j. CPR-34479-3/ČJ-2025-930310-V243.
21. Podle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
22. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
23. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V*

řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

24. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly“.*
26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) *[k]aždý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
28. Zdejší soud měl původně v první řadě za prokázané, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo v době rozhodování žalované pravomocné, když nevyužil žádných opravných prostředků. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a žalovaná byla oprávněna jej zajistit. Na tom podle původního mínění zdejšího soudu nic nemohla změnit skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo po vydání napadeného rozhodnutí zrušeno, neboť podle ust. 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud měl původně současně za to, že není nezbytné prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. s ohledem na to, že žalobce byl před vydáním předchozího rozsudku ze zajištění propuštěn s tím, že tato skutečnost postačovala k tomu, aby nedošlo k porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy.

29. Rozsudek NSS však vyslovil jiný právní názor, který je zdejší soud povinen respektovat. Stejně tak byl povinen následovat jeho procesních pokynů. Provedl proto k důkazu rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 10. 2025, č.j. CPR-34479-3/ČJ-2025-930310-V243, ze kterého bylo zjištěno, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 29. 4. 2025, č.j. KRPA-82204-22/ČJ-2025-000022-SV, bylo ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dále soud provedl k důkazu rozhodnutí Komise, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2025, č.j. OAM-19790-41/ZM-2024, o zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty s tím, že byla věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. K návrhu žalobce bylo dále provedeno k důkazu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 1. 2026, č.j. MV-196283-6/SO-2025, kterým bylo zrušeno v mezidobí vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2025, č.j. OAM-19790-41/ZM-2024, o zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty z důvodu evidence žalobce v ENO.
30. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 10. 2025, č.j. CPR-34479-3/ČJ-2025-930310-V243, bylo odůvodněno zejména pochybnostmi o závěru správního orgánu ohledně neoprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky v období od 15. 10. 2024 do 11. 3. 2025, který podle Ředitelství služby cizinecké policie neobstojí, když rozhodnutí Ministerstva vnitra, na základě jehož závěru byla konstatována neoprávněnost pobytu, bylo rozhodnutím Komise zrušeno.
31. Všemi třemi rozhodnutími provedenými k důkazu podle pokynů Nejvyššího správního soudu, resp. v návaznosti na tyto pokyny, byla zpochybněna absence pobytového titulu žalobce coby klíčového prvku rozhodnutí o správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí bylo krom toho opřeno ponejvíce právě o pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce následně ve zkráceném přezkumném řízení zrušené. Tuto zásadní změnu poměrů od doby rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, resp. od jeho zajištění, je třeba s ohledem na závazný právní názor rozsudku NSS zohlednit a tudíž současně konstatovat, že v důsledku této změny poměrů je napadené rozhodnutí nezákonné, když za dané situace prakticky nelze hovořit ani o potenciální možnosti správního vyhoštění žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost.
33. Současně ale nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012 - 34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS, v němž soud vyslovil, že „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“ Výše uvedené závěry lze zcela nepochybně

přiměřeně použít také na posuzovaný případ, neboť podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je v řízení o zajištění cizince vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval například v rozsudcích ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017 - 37, ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 108/2019 - 40, a ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018 - 73.

34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 4 úkony právní služby (§ 11 písm. a), d), g), k) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. převzetí zastoupení, písemná podání k soudu- žaloba, kasační stížnost, a účast při jednání soudu] v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 18 480 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu), a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 1 800 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 20 280 Kč. Soud tímto výrokem rozhodoval o nákladech vzniklých v řízení před zdejším soudem, tak i o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti, jež tvoří jediný celek s tím, že pro výrok o náhradě nákladů řízení je rozhodující konečný výsledek ve věci. K tomu lze odkázat kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2008 č.j. 1 As 61/2008-98, podle kterého *„do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“*

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž nřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 16. února 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce